

Радостта на българския народъ

Отъ процитирания текстъ явствува, че С.-Стефанскиятъ договоръ съчетава въ себе си милосердието съ висшата правда. Той е велико историческо събитие, което съ благоговѣние къмъ Творителя му, Царя-Освободителя и съ гордостъ, като чеда на Славянското семѣйство, ще помнимъ и ще предаваме отъ родъ въ родъ като знамение, що ни вѣсти единството народно. Въ тия граници на възкръсналото Българско царство и свещенитѣ мѣста на славянската просвѣта се озаряваха отъ лжчитѣ на свободата — Солунъ, Охридъ, мѣнастирътъ св. Наумъ на югъ отъ Охридското езеро.

Солунъ — родината на апостолитѣ славянски, и неговитѣ околности сж изходени отъ тия святители; тукъ бѣ измислено отъ тѣхъ славянското Кирилово писмо; тукъ, продължавайки съ думитѣ на Нестора: „Ради быша словѣни, яко слышаша величїя божїя своимъ языкомъ“; отъ Солунъ води началото си нашата просвѣта, нашата писменость, нашитѣ „книжния словеса“.

Дълго врѣме славянскиятъ миръ бѣ глухъ къмъ паметъта на Кирила и Методия, свещенитѣ въ историята на славянската просвѣта мѣста бѣха въ забрава и повалени въ невѣжество — тѣ бѣха готови да станатъ жилище на „духа мъртви“ — мѣста умъртвени за славянския духъ въ империята на омразния византиецъ. „По цѣла южна Македония, отъ